

REDE VAN DEN VOORZITTER DER
NEDERLANDSCHE BOSCHBOUWVEREENIGING
Prof. A. TE WECHEL.

(Uitgesproken ter opening van de Algemeene Vergadering,
gehouden te Wageningen op 29 September 1939.)

Dames en Heeren,

Het spreekt vanzelf, dat Uw Bestuur in het begin van deze maand ernstig heeft overwogen of deze vergadering en de wetenschappelijke cursus voortgang zouden moeten vinden, nu de moeilijkheden in Europa zoo ontzaggelijk groot geworden zijn en nu ook in ons onvolprezen vaderland zoo vele donkere wolken aan het firmament verschenen zijn, dat veler hoofd wellicht niet zou staan naar boschbouwwergaderingen en naar cursussen.

Van enkele zijden werd het onverantwoordelijk gevonden onder deze omstandigheden de menschen uit hun werk te halen voor, naar men meende, niet strikt noodzakelijke aangelegenheden.

Van andere zijden meende men evenwel, dat het ons, Nederlanders, niet past, dadelijk bij de pakken neer te gaan zitten, en dat het veelkeer aanbeveling verdient, in het volle besef van de moeilijkheden waaronder wij verkeerden en die wellicht nog veel grooter zullen worden, de hoefden ook te houden, en ons zoo weinig mogelijk uit ons gewone doen te laten brengen.

De grootst mogelijke meerderheid van Uw bestuur was laatstgenoemde meening toegedaan, met dien verstande, dat rekening gehouden behoorde te worden met den wensch van de Regeering, het benzine-gebruik tot het uiterst-noodzakelijke te beperken. Wij meenden dus de excursie te te moeten laten vervallen, maar cursus en vergadering te moeten laten doorgaan.

En zoo zijn we dan heden weder bijeen, zij het, dat wij verschillende leden noode missen tengevolge van de tijdsomstandigheden.

Zoo moet ik U in de eerste plaats kennis doen nemen van een brief, dien wij van den Directeur-Generaal van den Landbouw ontvingen, als antwoord op de uitnodiging onzen cursus met zijn aanwezigheid te willen vereeren. Deze brief luidt:

„Het spijt mij U te moeten mededeelen, dat ik verhinderd ben den 13den wetenschappelijken Boschbouwcursus van

„de Nederlandsche Boschbouwvereniging bij te wonen. De „tijdsomstandigheden dwingen tot zulke krachtsinspanning, „dat het niet alleen mij, maar ook mijn medewerkers op „boschbouwkundig gebied wel niet mogelijk zal zijn, om „voorloopig aan dezen arbeid, hoe nuttig ook op zichzelf, „deel te nemen. Als er nog wat tijd over is, dan dient hij „benut te worden om even op adem te komen.

„Afschrift van dit schrijven zend ik aan den Heer Direc- „teur van het Staatsboschbeheer.”

Het ligt voor de hand, dat genoemde Directeur naar aanleiding van dit schrijven aan zijn ambtenaren niet kon toestaan naar Wageningen te komen. Ook zij, die zelden of nooit op onzen cursus ontbroken hebben, vallen daardoor heden onder degenen, die wij zoo noode missen. Blijkbaar behoort de Directeur-Generaal tot de eerste groep van personen, waarop ik zooeven doelde. Wij verheugen ons, dat ter bevoegde plaatse met zulken ernst gestreefd wordt alles op boschbouwkundig gebied met elke krachtinspanning zoo goed mogelijk in stand te houden. Wij kunnen ons voorstellen, dat gezocht moet worden naar oogenblikken om even op adem te komen, maar wij zijn van meening, dat juist een gang naar Wageningen bij uitstek geschikt zou zijn om eens adem te scheppen. Hier ontmoeten het ambtelijke en het particuliere boschbedrijf elkaar en kan men onderling van gedachten wisselen en moed scheppen voor de toekomst. Wij achten juist in deze tijden een onderling overleg in een niet-ambtelijke omgeving van buitengewoon nut, en ongetwijfeld moed gevend voor de toekomst, waar juist van de boschbouwkundige ambtenaren zoo veel zal worden gevergd.

Ons past allerminst critiek op de hooge opvatting van plichtsbetrachting van den Directeur-Generaal, maar het baart ons verwondering, dat daarnaast niet het deelnemen aan ons verenigingsleven als onmisbaar wordt beschouwd, juist in deze tijden.

Wij zullen heden een gewichtig besluit moeten nemen, te weten, dat onze vereniging opnieuw 30 jaren zal voortbestaan. Het is aan geen twijfel onderhevig, dat dit besluit straks met algemeene stemmen zal worden genomen. En dat is noodig. Immers, indien er ooit noodzakelijkheid heeft bestaan, dat alle boschbouwers in Nederland zich vereenigen, dan is dat thans zeker het geval.

Het behoeft geen toelichting, wanneer ik zeg, dat er voor ons boschbouwers, moeilijke, vermoedelijk zeer moeilijke, omstandigheden op komst zijn. In normale tijden kunnen wij hier te lande voor 10 à 20 % door eigen productie in onze houtbehoefte voorzien. Hoe het onder de tegenwoordige abnormale toestanden worden zal, als onze scheepvaart meer of minder belemmerd zal worden is vooruit niet te zeggen.

Zeker is echter, dat de landsverdediging ten alle tijde over het noodige hout zal moeten kunnen beschikken en dat ook ons mijnbedrijf geen houttekort zal kunnen lijden, als niet onze industrie tot werkloosheid gedwongen moet worden door gebrek aan kolen. Wat er dan tenslotte aan hout voor het bouwbedrijf en de nijverheid beschikbaar zal blijven is vooraf niet te zeggen, maar wel weten we, dat tal van regelingen onvermijdelijk zullen zijn, om een billijke en nuttige verdeling van onzen beperkten houtvoorraad mogelijk te maken. Al dergelijke regelingen blijven evenwel weinig effectief, indien niet door de houtproducenten, particuliere zoowel als ambtelijke, volledige medewerking wordt verleend, door doelmatige, algemeene samenwerking. Ik zie dan ook in de naaste toekomst in de eerste plaats als taak van onze vereeniging den band, die ons bindt, nauwer aan te halen, opdat wij gezamenlijk het hoofd kunnen bieden aan de moeilijkheden, die ons wachten en tezamen kunnen trachten, de beslommeringen van degenen, die voor de houtvoorziening in Nederland moeten zorgen, zoo klein mogelijk te maken. Wanneer men bedenkt, dat de kolenproductie geheel afhankelijk is van de beschikbare hoeveelheid mijnhout, dat dit evenzeer geldt voor de kunstzijdefabricatie en het cellulose-hout, voor het spoorwegverkeer en het dwarsliggerhout en voor tal van andere vitale Nederlandsche belangen meer, dan twijfel ik niet, of men zal tot samenwerking bereid zijn.

De geest om tot samenwerking te komen, heeft in onze vereeniging nooit ontbroken, en zal thans sterker zijn dan ooit. Daarvoor is echter noodig, dat wij geregeld samenkomen en overleggen en dat is mede de reden geweest, dat wij de vergadering en cursus hebben doen doorgaan. Opnieuw betuig ik mijn spijt, dat de Directeur-Generaal van den Landbouw hier anders over denkt en blijkbaar de beteekenis van de samenwerking van *alle* boschbouwers onderschat.

In overeenstemming met het steeds door mij gehuldigde beginsel ben ik niet van plan, deze openingsrede langer te maken dan strikt noodzakelijk. Evenmin wensch ik het geheel in mineur te houden en wil ik daarom eerst eenige heugelijke feiten memoreeren.

Dan denk ik in de eerste plaats aan de groote vreugde die ons allen vervulde, toen in den morgen van 5 Augustus de blijde mare door het land ging, dat een jonge Prinses geboren was. Ons bestuur is overtuigd in den geest van alle leden gehandeld te hebben, toen het gelukwenschtelegrammen, namens U allen, verzond aan het Prinselijk Ouderpaar en aan Hare Majesteit de Koningin. Ik herhaal

hier ons aller wensch: Moge Prinses Irene opgroeien in voorspoed en geluk, in groote toegenegenheid van heel het Nederlandsche Volk.

Een tweede heugelijk feit is de herdenking van het veertigjarige bestaan van het Staatsboschbeheer. Het prachtige gedenkboek, dat bij deze gelegenheid werd uitgegeven, en dat U allen bekend zal zijn, weerspiegelt de groote verdiensten, die deze Staatsdienst zich heeft verworven en geeft een overzicht van het vele en goede, dat door dien dienst voor den boschbouw in Nederland werd verricht. Het Staatsboschbeheer heeft gemeend, dit jubileum zonder uiterlijk vertoon te moeten vieren. Deze bescheidenheid valt te waardeeren, maar heeft wellicht tengevolge gehad, dat er aan dit belangrijke feit in het openbaar minder aandacht is besteed, dan het verdiende. Zoo treft mij persoonlijk het verdiende verwijt, dat ik als redactie-leider van ons tijdschrift op 1 Augustus geen hoofdartikel aan het Staatsboschbeheer gewijd, liet verschijnen. Ik erken schuld en ik heb getracht de fout te herstellen in het October-nummer, dat U dezer dagen zal bereiken. Van deze plaats wensch ik het Staatsboschbeheer en zijn directeur, namens alle leden onzer vereeniging, dat het zich steeds verder moge ontwikkelen in de richting, die het heeft ingeslagen, dat het groeie en bloeie ten bate van ons vaderland.

Het was verblijdend in de lijst van degenen, die op 31 Augustus jl. door Hare Majesteit werden onderscheiden, ook een van onze leden vermeld te zien. Wij wenschen den heer Van 't Hoff oprecht geluk met de hem ten deel gevallen, zoo zeer verdiende, decoratie.

Een overzicht van de belangrijke gebeurtenissen op boschbouwkundig gebied in Nederland, kan wederom achterwege blijven. Professor Jager Gerlings verzorgde dit overzicht ook thans weer op de, van hem bekende voortreffelijke wijze, in het September-nummer van ons tijdschrift.

Nog geen melding werd gemaakt van de verschijning van het propaganda-boekje „Inlandsch Hout”, samengesteld door Dr. Beversluis. De bedoeling van dit boekje is — of beter: was — duidelijk. De aandacht van de houtgebruikers wordt gevestigd op het in Nederland gegroeide hout en de bruikbaarheid daarvan voor velerlei doeleinden wordt aangetoond. Dank zij veler financieelen steun kon een smaakvol boekje worden samengesteld, dat in 2500 exemplaren in Nederland verspreid zal worden. Dat intuschen de omstandigheden de noodzakelijkheid van propaganda voor het gebruik van Nederlandsch hout zouden achterhalen, was niet te voorzien, maar aangezien aan het

boekje een zekere blijvende waarde niet kan worden ontzegd, geloof ik toch, dat het goed en nuttig is, dat het boekje door tusschenkomst van de „Commissie Inlandsch Hout” is verschenen. Eenige exemplaren zijn ter kennisneming hier aanwezig.

Wat de zuivere verenigingsaangelegenheden betreft nog even het volgende:

Ons ledental is nog gestadig stijgend en bedraagt op het oogenblik 1 eere lid, 1 lid van verdienste en 167 gewone leden. Wij stellen de toenemende belangstelling op hoogen prijs, ook al, omdat daardoor onze financieele positie wat sterker wordt en er voorloopig geen zorgen meer bestaan voor het voortbestaan van ons tijdschrift. Niet, dat de tijdschriftredactie overigens geen zorgen heeft! De medewerking laat, wat de oorspronkelijke bijdragen betreft, den laatsten tijd heel veel te wenschen over. Met den meesten klem moet ik er op aandringen, dat onze leden van hun meening doen blijken in hun eigen tijdschrift. Tenslotte kan niet verlangd worden, dat door slechts enkelen van ons iedere maand voor de noodige copie gezorgd wordt om het tijdschrift te doen verschijnen. De medewerking van *allen* is noodig en ook mogelijk, want allen beschikken wel over ervaringen, die ook voor anderen van belang zijn. Het motief van tijdgebrek om te schrijven accepteert de redactie niet; in een drukken werkkring is het neerschrijven van zijn gedachten een verpoizing en een rustgevende bezigheid. Ik verkondig hiermede geen theorie maar spreek uit jarenlange ervaring!

Van de standaarddeeringscommissie werd bericht ontvangen, dat zij aan de eindredactie van haar rapport bezig is en dat het rapport nog in den loop van dit jaar tegemoet gezien mag worden.

De nomenclatuurcommissie schiet minder snel op. Wij vertrouwen evenwel dat ook haar rapport niet al te lang meer op zich zal laten wachten.

En hiermede verklaar ik de najaarsvergadering 1939 voor geopend.